

A Kaposvári Egyházmegye alapításának 30. évfordulójára kiírt novellaíró pályázaton iskolánk tanulója, Sipos Szonja 5. osztályos tanuló a zsűri különdíját érdemelte ki. Írása megjelent az Egyházmegye antológiájában is.

Elismerő Oklevél

Sipos Szonja

részére

aki a Kaposvári Egyházmegye által szervezett

„A templom, ahol otthon vagyok”

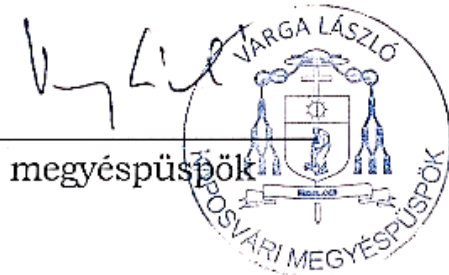
c. irodalmi pályázatra benyújtott alkotásával

a zsűri elismerését és

KÜLÖNDÍJÁT

elnyerte.

2023. május 27.

*„Milyen boldogok, Uram, akik házában lakhatnak:
magasztalhatnak Téged örökkön örökké.” Zsoltár 84,5*

A templom, ahol otthon vagyok

A Kaposvári Egyházmegye alapításának
30 éves jubileumára kiírt pályázatokra
beküldött irodalmi és rajzos alkotásokból.

Sipos Szonja

Miért járunk templomba?

Sokan nem azért járnak a templomba misére, mert igazából hisznek Istenben, hanem valami más (érdek) miatt. Például, hogy minden héten meg tudják mutatni, milyen divatos ruháik vannak, vagy, hogy a szentmise végén matricát kapjanak.

Lia, egy 5. osztályos tanuló is csak az utóbbi miatt látogatott el minden héten egyszer a templomba. Most is a misén ült, de nem nagyon érdekelte, mit prédikál a pap. Mindig valamin morfondírozott. Ma éppen egy sokszor előkerülő téma vonta el a figyelmét:

– Miért járnak az idős nénik templomba? Hiszen ők nem kapnak matricát a mise végén, mert már rég kijárták az általános iskolát. Nem is tudnak a ruháikkal dicsekedni, hiszen mindig régies szoknyában és fejkendőben jelennek meg. Ám úgy tűnt, ők minden alkalommal figyeltek a pap beszédére és énekeltek is gyönyörű hangon. Sosem hagyták ki a szentmisét lustaságból, ha meg voltak fázva, akkor is eljöttek, csak melegebb ruhát és maszkot húztak.

Lia körülnézett és megakadt a szeme Boriska nénin. Úgy határozott, megkérdezi az idős asszonyt. Csak egyetlen bökkenő volt: a néni tovább marad bent a templomban, mert végig énekel a kivonulási dalt, míg Lia a sekrestyében várakozik a matricára. Mindegy, majd megvárja őt a templom előtt.

Így is tett. Felnézett az épületre: fehér volt szürke csíkokkal, boltívet festettek rá szürke, rózsaszín és kék színekkel. Bejárata fölött 1818 szerepelt, a templom akkor épült. Lia nem túl sokat tudott róla, csak annyit, hogy 1 évvel ezelőtt (2022 januárjában) még sárga volt a fala. A plébános fel szeretne volna újíttatni, ezért lekapartatta a festéket és alatta volt a mostani (rég) változat, már csak át kellett festeni. A templom tetejére kettős kereszt került.

Boriska néni kilépett az épületből. Lia mellé lépett.

– Csókolom Boriska néni! Kérdezhetek valamit?

– Persze. Mit szeretnél?

– Miért jár misére? Én azért, mert a szertartás végén kapok matricát. De a felnőttek nem kapnak, mégis mindig ott vannak. Miért van ez?

– Tudod, én azért járok templomba, mert itt lehetek a Földön a legközelebb Istenhez. Itt találkozhatok vele és itt tudok vele beszélgetni úgy, hogy biztosan eljut hozzá. Az isteni tanítást a pap a templomban adja tovább, szentbeszédben. Isten házában megválhatok a bűneimtől és magamhoz vehetem Jézus testét. Hálát adhatok Istennek énekekkel, közös imával és verssel is.

– Értem. Előfordult már magával olyan, hogy azon kapta magát, hogy nem tud figyelni a papra, mert valami mindig eltereli a gondolatát?

– Természetesen igen. Ez mindenkivel megesik.

– Olyankor mit szokott csinálni?

– Kizárok minden zavaró tényezőt és csak az atya beszédére összpontosítok.

Ugyanarra laktak, így hazafelé menet egész úton beszélgettek. Liának további kérdések jutottak eszébe:

– A plébános úr ma miről prédikált? Nem sikerült figyel-nem.

– Arról, hogy egy apuka oda akarta adni a házát valame-lyik fiának és mind a kettőt megkérte, hozza el neki a Föld legnagyobb kincsét. Az egyik fiú egy aranyérmet vitt, mondván, hogy az a legnagyobb kincs, mert lehet vele vásárolni. A másik fiú egy magot hozott, és azt mondta, azért ez a legnagyobb kincs, mert ha nem lennének ma-gok, nem lehetne mit elvetni a földbe és nem lenne étel, az élőlények pedig mind meghalnának. Az apa a magot hozó fiának adta a házat.

– Ez tényleg nagyon szép történet volt. Ezentúl biztosan figyelni fogok.

Lia háza elé értek. A lány megköszönte Boriska néninek a türelmes válaszokat és elbúcsúzott tőle.

Hétfőn hittanóra után Lia megkérdezte a hitoktatóját, hogy be jöhet-e Boriska néni a szerdai órájukra mesélni. Elmondta azt is, hogy vasárnap sokat beszélgettek, és sok dolgot tanult tőle. A lány tanítója beleegyezett, hogy az asszony bejöjjön az iskolába és meséljen a hitéről.

Lia izgult a szerdai hittanóra miatt. Vajon mit fognak szólni a többiek? Tetszeni fog nekik? Vagy kigúnyolják, hogy idős nénikkel barátkozik? Ilyen és még ezekhez hasonló kérdések keringtek benne, de válaszokat nem talált rájuk.

Szerda reggel volt. Lia az ébresztőórája csilingelésére éb-redt, mint minden nap. Csak ma korábbra állította. Ko-

rán szeretett volna beérni az iskolába, hátha akkor előbb lesz hittanóra. Sajnos ez nem lett igaz, az első kettő óra ugyanúgy, vánszorogva telt. Aztán szerencsére hittan lett. Boriska néni a szokott ruhájában, régies szoknyában és fejkendőben érkezett. Mesélt pár dolgot a szentmiséről, a templom kinézetéről és saját hitéletéről is. Mikor ezekkel végzett, lehetett kérdezni.

- Miben segít a hite egy embernek? – kérdezte Fanni.
 - Könnyebben meggyógyul tőle és utána jobban viseli az élet megpróbáltatásait. – válaszolta az idős asszony.
 - Lelkileg, vagy testileg gyógyul meg? – firtatta tovább a dolgot a lány.
 - Mindkét módon, mert a kettő összefügg.
 - Jézus Krisztus valóban létezett? – kérdezte Gábor.
 - Igen, biztos, hogy volt egy Jézus nevű ember, hogy Isten fia volt-e, azt mindenki maga dönti el.
 - Ha én elhiszem, hogy Jézus, Isten fia volt, akkor már hívő vagyok? – érdeklődött a fiú.
 - Igen.
 - Kötelező templomba járni ahhoz, hogy hívő maradjak?
 - tette fel a kérdést Balázs.
 - Nem kötelező, de ha nem jársz, megsérted a tíz parancsolat egyik szabályát, amely így szól: „Az Úr napját szenteld meg!” Van még kérdése valakinek?
- Mindenki a fejét ingatta. Úgy tűnt, a néni és mondandója nagy hatással volt az osztály tanulóira.
- Köszönöm szépen, hogy meghallgattatok! További szép napot! Sziasztok!

– Viszontlátásra!

Amint Boriska néni kilépett az ajtón, Lia lépett oda a hitoktatóhoz.

– Kioszthatom a kártyákat?

– Persze.

Lia kedd este kis kártyákat készített. Kézzel rajzolt mind-egyikre egy-egy keresztet és a hátuljukra, gyöngybetűkkel egy szép idézetet írt:

„A HIT EREJE AZ EGYETLEN VALÓSÁGOS
HATALOM”

(Lewis Gannet)